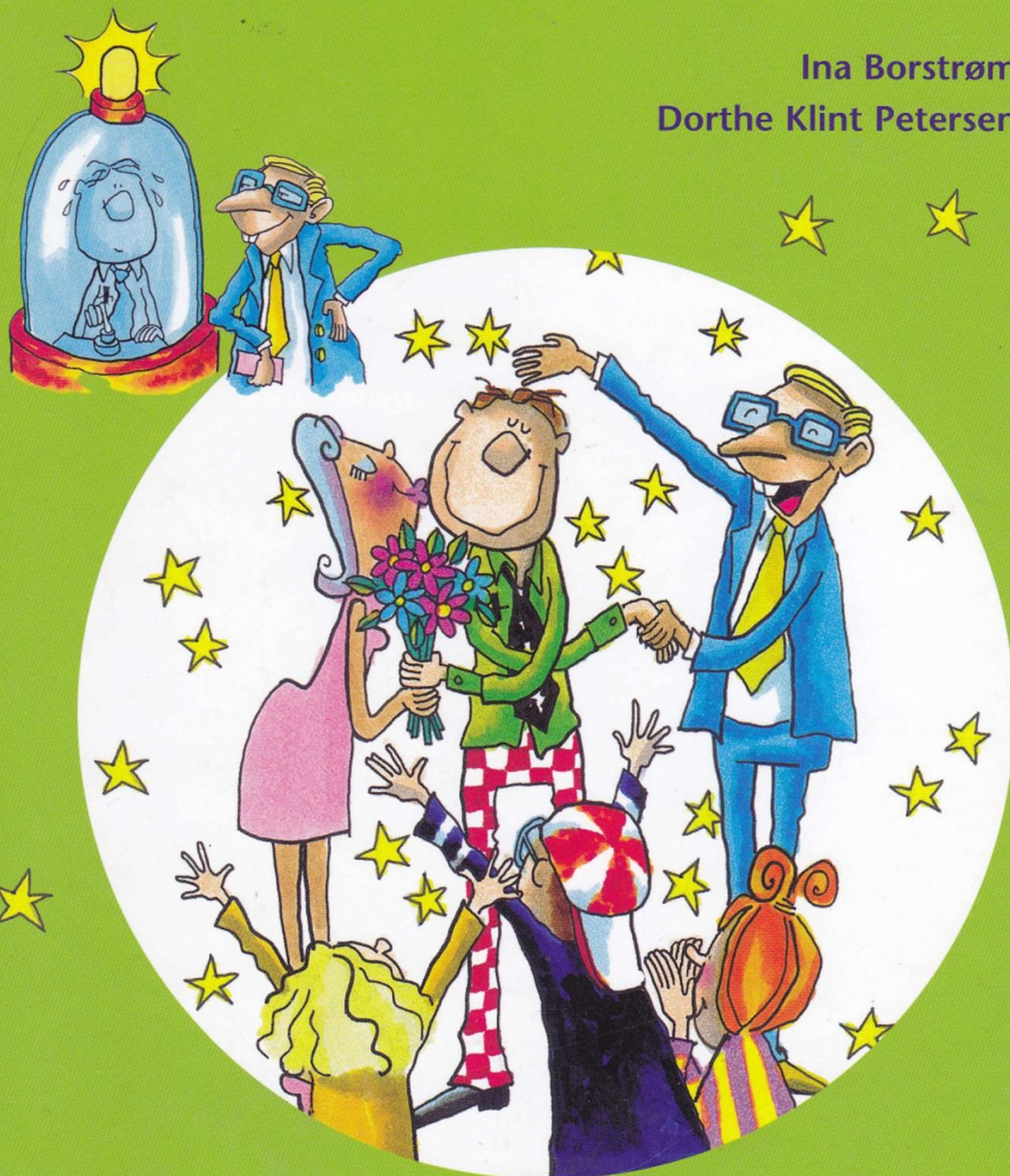

Ina Borstrøm
Dorthe Klint Petersen

Den første
LÆSNING 2

LÆSEBOKEN

Alinea

Ida

Jonas

Lone

Farfar

Farmor

Ib

Hugo

Nini

Jan

Emil

Indhold

Hulen 4

Alene hjemme 20

Bor her et spøgelse? 36

Det magiske smykke 52

Ib i det vilde vesten 68

Jonas som dyrepasser 84

En rejse sydpå 100

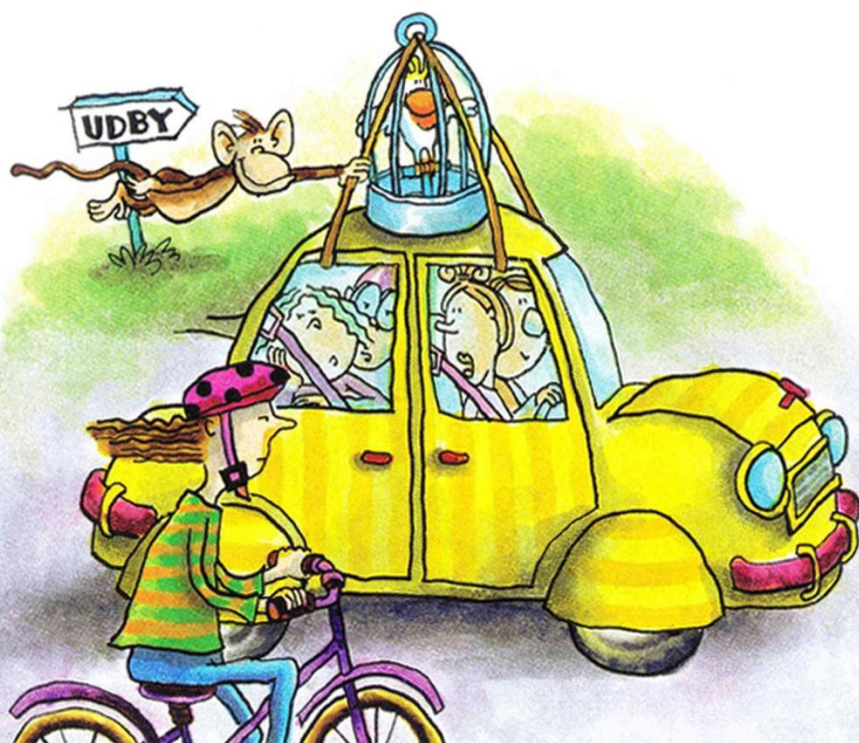
Emil på koloni 124

Med bil til Udby

Ida og Emil skulle på ferie med Jan og Lone.
Emils abe, Hugo, og Idas kakadue, Nini, skulle også med.
De havde lånt et hus i Udby af deres gode ven, Ib.
Ib boede i Isby, men han tog tit på ferie i sit hus i Udby.
Her havde han boet med sin far og mor da han var lille.
Der var langt fra Isby til Udby.

De kørte ud af Isby,
og Jan fandt vejen til Udby.
Ida og Emil kunne ikke lide at køre bil.
"Er vi der nu?" spurgte Emil.
"Nej, vi skal køre lidt mere," sagde Lone.
"Øv, hvor er der langt!
Vi vil ikke køre mere," sagde Ida og Emil.
"Det skal I altså, for der er langt til Udby," sagde Lone.

“Vi kan lege **Hvem ser det først**,” sagde Jan.

Det ville Ida og Emil gerne.

“Hvem ser først en bus?” sagde Jan.

De kørte lidt, og så fik Ida øje på en bus.

“Hvem ser først en cykel?” sagde Ida.

Det var Emil der så en cykel først.

Emil ville ikke lege **Hvem ser det først** mere.

Han ville høre musik.

Men så sagde Jan: “Der har vi Ibs hus.”

Nu kunne Ida, Emil og Lone også se Ibs hus.

Det var et gammelt hus, og det så lidt uhyggeligt ud.

“Måske bor der et spøgelse i Ibs hus,” sagde Emil.

“Så vil jeg altså ikke være her!” sagde Ida.

“Der bor ikke et spøgelse.

Emil har bare en livlig fantasi,” sagde Lone.

“Kom, så går vi ind og ser på huset.”

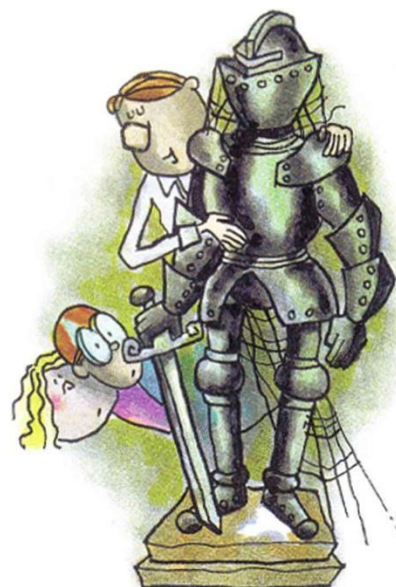
Den gamle ridder

De gik ind i huset.
De to lamper i stuen var i stykker.
Der var meget mørkt.
Jan og Lone gik ud i bilen efter en lygte.
I stuen stod en ridder med et langt sværd.
Ida og Emil gik hen til den gamle ridder.

Den gamle ridder slog med sit sværd efter Emil og Ida.
Ida og Emil kaldte på Jan og Lone.
Men da Jan og Lone kom,
slog den gamle ridder ikke med sit sværd mere.
"Vi så den gamle ridder slå med sit sværd.
Han er et ridder-spøgelse," sagde Emil.
"Nej, stop nu!" sagde Lone.
"Det er jo bare et gammelt sværd og en rustning."
"De børn har en livlig fantasi," sagde Jan.
"Kom, vi går ud i haven," sagde Lone.

Da de kom ud, stod Ibs nabo og så på dem.
Jan og Lone gik hen til ham.
"Hej! Jeg hedder Lone,
og det er min mand, Jan," sagde Lone.
"Jeg hedder Ole," sagde Ibs nabo.

Ida og Emil legede med Hugo og Nini i haven.

Nini skreg højt.

Emil havde taget Hugo til fange.

Ida og Nini løb hen for at befri ham.

Det gav en masse larm og ballade.

Jan og Lone stod stadig og talte med Ole.

“Vil du ikke spise hos os i aften?” spurgte Lone.

“Nej. Jeg er for træt til mere larm og ballade,” sagde Ole.

Ole var sur.

Han gik ind i sit hus uden at sige mere.

Skrig og hyl

Det var ved at være aften.
Lone stod og lavede mad.
Ida og Emil var ved at bage en kage.
De skulle have kage når de havde spist.
Nu kunne de høre noget ude i haven.
"Hvad var det?" sagde Ida.
"Det lød som et skrig."
"Det var nok bare en kat," sagde Lone.
Men Ida og Emil syntes ikke at det lød som en kat.
De syntes at det lød som et skrig.

Da de sad og spiste, hørte de igen noget.
"Hvad var det? Det lød som et hyl," sagde Ida.
"Er der ulve her?"
"Nej, der er ikke ulve her," sagde Jan.
"Det var nok bare en hund."
"Må jeg ikke smage jeres kage nu?" spurgte Jan.
Ida gav ham et stykke kage.

“Det er en god kage,” sagde Jan.

“I er gode til at bage.”

“Jeg synes også at Ole skal smage jeres kage,” sagde Lone.

Ida og Emil ville gerne gå over til Ole med kage.

Så kunne han se at de ikke altid lavede ballade.

Ida og Emil gik ud i haven.

Nu kunne de høre en lyd igen.

“Hvad var det?” sagde Emil.

“Hvor tror du alle de lyde kommer fra?”

“Det ved jeg ikke,” sagde Ida.

“Der sker så mange mystiske ting i Ibs hus.

Jeg kan ikke lide at være her.”

Emil havde sin lygte med.

Han lyste ud i haven.

Emil lyste lige ind i et sort uhyre med store tænder.

Ida blev bange.

Hun stod helt stille og skreg højt.

Den store løve på væggen

Emil kunne høre én der råbte:
"Kan du så komme ind, Bølle.
Du må ikke løbe væk!"
Så var det altså ikke et stort uhyre.
Det var bare Oles hund.

Ole kom ud af døren.
Han havde en sort jakke og en sort hat på.
Han lignede næsten et spøgelse.
"Vi har kage med til dig," sagde Ida.
"Men vi blev bange for din hund,
så vi kom til at tabe den."
"Det gør ikke noget," sagde Ole.
"Jeg vil gerne have jeres kage."

Ida og Emil gik hjem igen.
Ida og Emil var stadig bange,
og der var helt mørkt i haven nu.
Det var godt at Emil havde sin lygte med.
Så kunne de se hvor de gik.
Da de kom ind, sad Jan og Lone og læste.

"Vi så et uhyre i Oles have,
men det var bare Oles hund," sagde Ida.
"Ja, og Ole lignede også et uhyre.
Det var som at se et sort spøgelse," sagde Emil.

“I har en livlig fantasi,” sagde Jan.
“I ser spøgelser både inde og ude.
Skal jeg læse lidt for jer?”

Jan gik i gang med at læse for Ida og Emil.
Ida så op på den store løve på væggen.
“Hvor kommer den løve fra?” spurgte Ida.
“Den havde Ib med hjem fra Afrika,” sagde Jan.
Emil kiggede også på den store løve på væggen.
Der kom røg ud af løven.
Emil råbte: “Se, far! Der kommer røg ud af løven!”
Jan kiggede op på den store løve.
Men nu kom der ikke røg ud af løven mere.
“Du ser spøgelser igen, Emil.
Der kommer ikke røg ud af løven,” sagde Jan.

“Kom! Nu skal I sove,”
sagde Lone til Ida og Emil.
De gik op ad trapperne og fandt det værelse
hvor de skulle sove.

En nat i Ibs hus

Der var helt mørkt i værelset.
Emil lyste med sin lygte,
og nu kunne de se fire senge.
Ida råbte:
"Se! Der er et spøgelse bag døren."
Jan gik hen og kiggede bag døren.
"Det er ikke et spøgelse, Ida.
Det er bare et gammelt tæppe," sagde Jan.

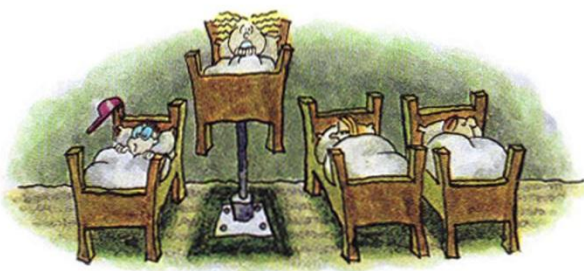

Jan og Lone gik ned i stuen igen.
Nu var Ida og Emil alene i værelset.
Ida kunne høre små skrig fra kisten.
"Der er noget i kisten," sagde Ida.
"Skal vi gå hen og se hvad det er?"
De gik hen til kisten,
og Emil lyste ned i den med sin lygte.
Der sad et uhyre nede i kisten.
Ida og Emil skreg højt.

Jan kom op på værelset.
Han så ned i kisten og smilede.
"Det er bare en lille mus.
Læg jer nu i jeres senge.
Vi går også i seng om lidt," sagde Jan.

Det var nat. Jan og Lone sov.
Emil sov også, men Ida kunne ikke sove.
Hun var bange.
Ida kunne mærke at der var noget galt.
Idas seng stod ikke på gulvet mere.
Den svævede højt oppe over Emils seng.

Ida skreg højt, men Emil sov stadig.
Lone satte sig op og spurgte:
"Hvad er der, Ida? Var det dig der skreg?"
Men nu svævede Idas seng ikke mere.
Den stod på gulvet igen,
og Lone troede ikke på hvad Ida sagde.
"Nu må du stoppe, Ida.
Senge svæver ikke!" sagde Lone.
"Læg dig nu ned. Vi skal sove nu."

Men Ida kunne ikke sove.
Ida lyste med Emils lygte.
Der kom røg op fra kisten.
Ida gav et skrig fra sig.
Lone så på Ida
og spurgte hvad der var galt.
Ida lyste på kisten.
Men nu kom der ikke røg ud af den mere.

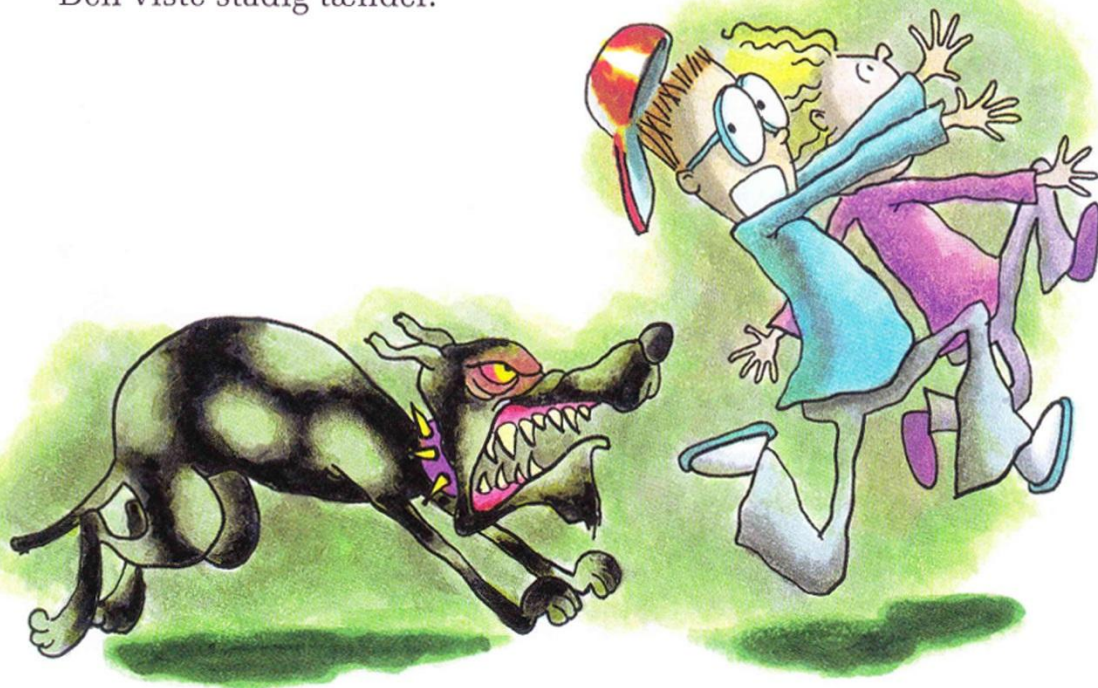
Den nat ville Ida ikke sove alene.
Hun kom med over i Lones seng.

Bølle på vejen

Næste dag gik Ida og Emil en tur på vejen bag ved Ibs hus.
De gik og snakkede om de mystiske ting i Ibs hus.
"Jeg tror nu stadig at der bor et spøgelse," sagde Emil.
"Det tror jeg også," sagde Ida.

Hun kiggede ned ad vejen.
Hun fik øje på et stort dyr der stod på vejen.
"Hvad tror du det er for et dyr?" spurgte Ida.
"Det er nok bare en hund eller en hest," sagde Emil.
Nu kunne de se at det var Oles hund, Bølle.
Den så gal ud.
Bølle viste tænder.
Den ville bide dem.

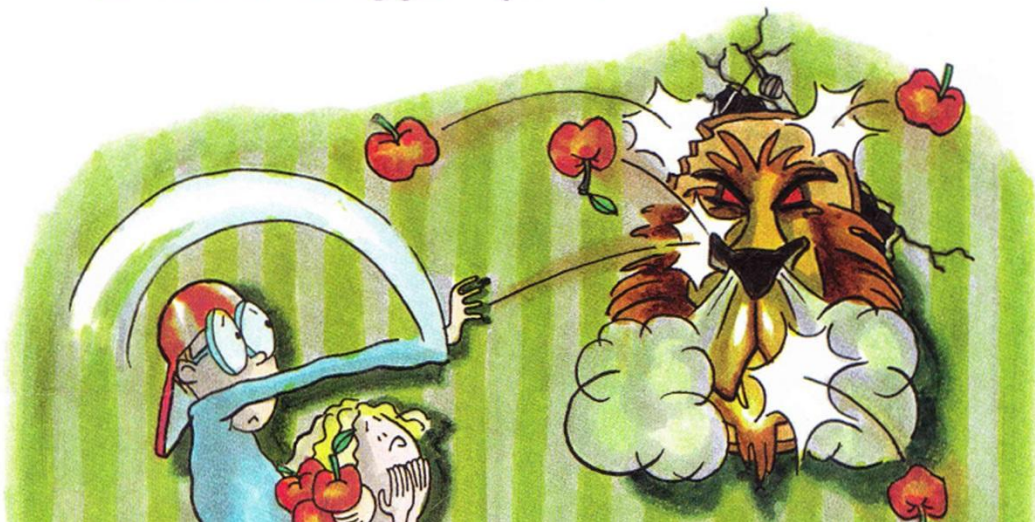
Ida og Emil blev bange for Bølle.
De løb hjem mod Ibs hus.
Men Bølle løb efter dem.
Den viste stadig tænder.

Ida og Emil løb ind i huset.
Bølle var lige efter dem. Den ville bide Ida.
Ida skreg højt, men Jan og Lone var ikke hjemme.
De var nede i Udby for at købe mad.
Nu stod Bølle ved Ninis bur.
Ninis bur væltede, og Nini fløj ud af buret.
Bølle løb efter Nini.
Den væltede både lamper og stole.
Til slut fløj Nini ud i haven.
Bølle så på Emil og viste tænder af ham.

Ida løb ud i haven og kiggede efter Nini.
Hun kunne ikke se Nini i haven.
Hun fik øje på en balje med vand.
Hun løb over og tog baljen med ind i huset.
Bølle løb hen mod Ida da hun kom ind i stuen.
Ida kastede vand på Bølle så han blev helt våd.
Bølle kunne ikke lide vand, så han løb sin vej.

Ida og Emil stod stadig i stuen.
Nu kom der røg fra løven igen.
Emil fik øje på en stor skål med æbler.
Han gav sig til at kaste æbler efter løven.
Han kastede mange æbler efter den.
Nu kom der ikke røg fra løven mere.
Løven faldt ned og gik i stykker.

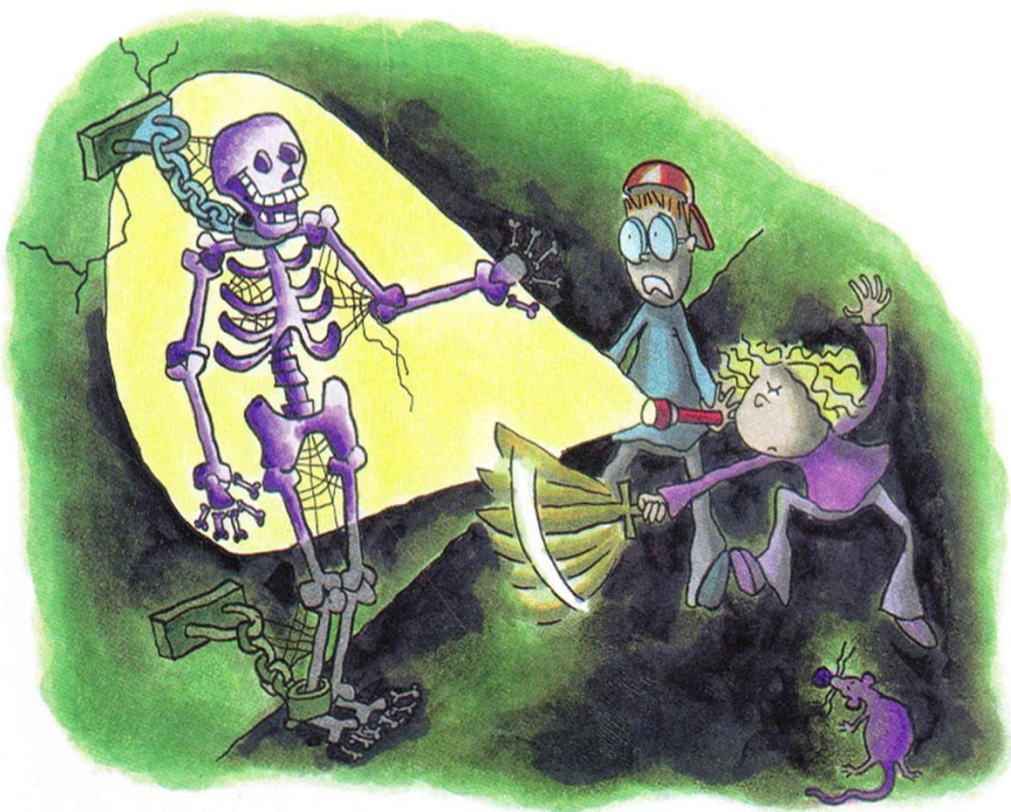

Et hul i væggen

Der var et stort hul i væggen hvor løven sad før.
Ida og Emil gik hen til hullet.
De så ind i hullet, og nu kunne de se en gang.
"Hvor tror du den lange gang fører hen?" spurgte Emil.
"Jeg tror den fører ned til det mystiske spøgelse," sagde Ida.
Ida og Emil vidste ikke om de turde gå ind i hullet,
men de ville gerne se hvor den lange gang førte hen.

Emil havde sin lygte med, og han lyste ned i den lange gang.
Ida havde Emils sværd med.
Hvis hun så et spøgelse, ville hun slå det ned.
Ida og Emil fik øje på et lilla skelet i den lange gang.
Det lilla skelet løftede armen.
Emil blev bange.
Ida slog det lilla skelet i stykker med Emils sværd.

Men hvor førte den lange gang hen?
Langt væk kunne Ida og Emil se lys.
Nu fik de snart at se
hvor den lange gang førte hen.

Da de kom ud af den lange gang,
gik de ind i et mørkt rum.
Et sort spøgelse stod og så lige på dem.
"Åååå nej," skreg Ida og Emil.
De ville løbe væk,
men det sorte spøgelse fangede dem.
Nu kunne de se at det ikke var et spøgelse.
Det var Ole der havde sin sorte jakke og hat på.
Den lange gang førte altså til Oles hus.

Oles værelse

Jan og Lone kom hjem fra Udby.
De kunne ikke se Ida og Emil i haven.
Nini fløj ude i haven og skreg højt.
Jan fangede Nini,
og de gik ind i huset og kaldte på Ida og Emil.
De gik ind i stuen. Alt var gået i stykker.
Hugo sad oppe i det store hul.
Han førte Jan og Lone ind i den lange gang.

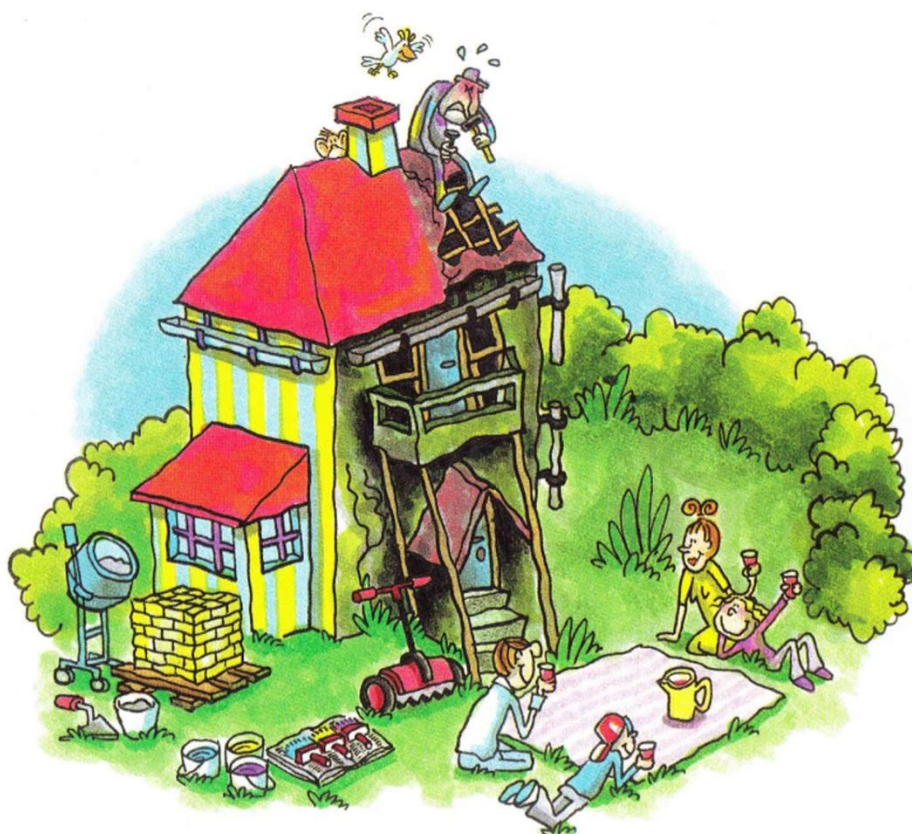
Jan og Lone gik ned ad den lange gang.
De kunne høre at Ida og Emil kaldte.
"Vi kommer nu," råbte Jan og Lone og løb hen til dem.
Ida og Emil stod sammen med Ole i et mørkt rum.

Jan kunne se at der stod noget på væggen.
Han gik hen for at se hvad der stod.

På den gule knap stod der **skrig**.
På den blå knap stod der **hyl**.
På den røde knap stod der **ridder slår med sværd**.
På den sorte knap stod der **røg fra løve og kiste**.
På den hvide knap stod der **seng svæver**.
På den grå knap stod der **skelet slår**.

Så der var altså ikke et spøgelse i Ibs hus.

“Ib og jeg legede sammen da vi var små,” sagde Ole.

“Det var os der lavede den lange gang.

Det var også os der fandt på at lave røg fra løven.

Ib og jeg kan godt lide mystiske ting.”

“Var det dig der lavede røg og skrig i Ibs hus?” spurgte Jan.

“Ja, jeg ville have jer til at tro at der var et spøgelse,” sagde Ole.

“Jeg kan styre det hele ved at trykke på en knap.

Jeg kan ikke lide dyr og børn og larm.

Jeg prøvede at gøre jer bange så I ikke ville være her mere.”

“Ida og Emil var også meget bange i går.

Det var ikke pænt af dig at gøre dem bange,” sagde Lone.

“Skal vi gå til politiet?” spurgte Emil.

Det syntes Jan og Lone ikke.

Men de syntes at Ole skulle hjælpe med at lave Ibs hus.

Ole var jo så god til at bygge.

Nu måtte han gøre Ibs hus pænt igen.